

LYŠKÁNORA 60

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Poprava skončena * Álfheim a kultura * Živej štít * Štětety *
* Hřeben jest lemován trestnými klecemi * Odvahu srdcím! * Na vyschlém pažitu *
* Dobrý chlapi musej držet spolu! * Gulidí kanibal * Příběhy z Tamoru * Poslední pochod *
* Hlasy na konci světa *

Motta tohoto čísla

„...Dochází nám jídlo. Dost akutně...“

Lipi Hopkal

„...Dyť máme Kahance...“

Bolbuch

„...Počkej! Kahanec je přece mrtvej...“

Jorchen Kierke

„...Chtěl bych vám něco říct. Zase jsem měl pravdu. Všechno bude...“

Zoltar Zemikosa

Poprava skončena

Jorchen Kierke

Poprava skončena, obět je na škvarky
občas jen vyprsknou řeřavé oharky
z nebe se snášejí šupinky popela
halí tvář krajiny jako sníh, doběla

Šedavým jíním jsou traviny ovité
popelcem - tvým tělem, vousatý prevíte
bizarně groteskní ve svitu měsíce
tíše se rozpadá shořelá hranice

Lidé se rozešli, ohně žár skomírá
ponurá postava o hůl se opírá
odloží ošturák, obřadně močí
kulturním zážitkem zvlhlé má oči

Álfheim a kultura

Worrel Sovák

Tance

Na úvod bych rád řekl pár slov o vnímání pojmu “tanec”. Tanec, je na Álfheimu především vnímán jako sociální faktor velice důležitý v hierarchii společnosti. Narozdíl od středozápadní civilizace, kde základním principem tance je pohybové vyjádření mezi partnery tj. mezi mužem a ženou, na Álfheimu striktně převládají společenské tance rozdělené na mužské a ženské.

U mužských společenských tanců je prazákadem kolový systém tance. Držení aktérů je pouze pažemi a to u soutanečnicků po levici i pravici. Základní dělení je na vnitřní a vnější kruh. U vnitřních (častějších), je držení kolem ramen, zad v rovině prsou a boků. U vnějších je to především držení v ohbí loktů, přičemž tento tanec je výlučně rituálního charakteru a vyjádření semknutí rodu proti všem. Směr a rychlost rotace kruhu mužských tanečnicků závisí výlučně na muzice a rytmice skladby, stejně jakož i práce nohou, výkopy, pohupy, podřepy, změny rotací etc. vše v jednotném duchu.

Oproti tomu ženské tanečnice se nedrží a jsou rozestaveny v různé obrace a to vždy všechny čelem k mužskému obecnstvu či tanečnickům. Samotný projev je s minimem pohybu v strany, (i vpřed a vzad) a to maximálně tak 3 - 4 úkroky. Důraz je kladen především na práci paží, pohyb boků a výraz. Zvyklostí Álfheimských žen je že před tancem odkládají šatstvo s ohledem na věk a postavení.

Toto striktní vnímání Álfheimských obyvatel na “rozdělení” má pohopitelně i řadu

vyjimek. Příkladem uvedu i tzv “řadový tanec” kdy mužský kruh se rozpojí v jednu řadu a zároveň “ženský obrazec” se naopak spojí a tím vzniknou dvě řady které v rytmu hudby postupují proti sobě a od sebe.

Dalšími jsou tance zvané “námluvné” jedná se vlastně o jedinou přípustnou výjimku mezi jednotlivci, která je pouze za účelem spojení mezi mužem a ženou.

Zvláštní skupinou jsou “válečné tance” které mají za účel zastrášování nepřátel a dodání bojového ducha soukmenovcům. Jako příklad zde mohou uvést “Hamrgaardský sekyrový tanec”

Hudba a vzdělávání

Veškerá hudební produkce je plně v kompetenci bardů a skaldů, kteří též plní funkci historickou a vzdělávací. Především formou ústní jako jsou pohádky, příběhy, bajky etc. Za tuto činnost sou vyňati z povinnosti lovu a boje a vrcholným projevem postavení rodiny či klanu je, vydržovat si některého barda.. Nejrozšířenějšími hudebními nástroji jsou flétny, bubny, rohy a píšťalové měchy. Významní skaldové a některé ženy hrají též na lyru a harfu. Tradicí je také to, bardy a skaldy v jejich sólových projevech doprovázet všelikými bubny a chrasťítky. Álfheimci jsou velmi muzikální národ a nezdířka dochází ke spontální produkci celých rodin, kdy se víření bubnů a zpěv nesou krajem na míle daleko.

Móda

Stejně jako ženy, kdekoli jinde na světě i Álfheimci se chtějí líbit. Ženy sou hrdé na své dlouhé vlasy, proto nenosí loktuše ni čepce. Zadané ženy nosí vlasy spletené v cop. Šperky kterými se zdobí jsou většinou prosty drahých kovů a kamenů. Vlasy i tělo si zdobí především květinami a věnečky, prký a ulitami a výjimečně dostupnými, hrubě opracovanými, polodrahokamy jako jsou Acháty, Opály a především Jantarem, který je velmi rozšířený a je jedním z mála výzorných artiklů Álfheimců.

Některé ženy se rády chlubí svým tetováním a to i v obličejí. Stejně jako u ostatních severanů, barva očí Álfheimců je vždy modrá či zelená a je dokladem příslušnosti k otčině. Ženy si do očí kapají odvar z Rulíku zlomocného, který jim rozšíří zornice do pověstných “kočičích očí”.

Muži se nezdobí a oznamem krásy mužů jsou vnímány pouze jizvy. Někteří si, pro vyjádření důrazu, sypou do čersvých ran popel.

Co se oblečení týče, středozápadní kultura oddívání proniká i na ostrov, ale je omezena kupní silou obyvatelstva. Nejmarkantnějším rozdílem je že, ženy nosí kalhoty nebo sukně nad kolena což je dáno tím, že Álfheimci podřizují oddívání praktičnosti.

Architektura

Obyvatelstvo Álfheimu, rodiny i celé klany žijí převážně ve velkých obydlích zvané “skally”, které pro bližší představu raději načrtnu.

Veškeré dění, život, práce, radosti a strasti probíhají pospolu napříč generacemi v těchto “skallech”, která se vyznačují především tím, že prostor vevnitř není dělen žádnými místnostmi či přepážkami. Vchod je pouze jeden a vždy obrácen na jih z mnoha bezpečnostních důvodů. Jídlo se připravuje na otevřených ohništích vně skally, kde kouř uniká zvláštními průduchy, které slouží k uchovávání masa. Součástí skally je též prostor vyčleněný pro “kožešinová lože” jakož i centrální stůl s lavicemi. Sociální zařízení je koncipováno tak, že u skally či skupiny skall je v lesním porostu, ne dále než 50 sáhů, vyhloubená jáma o průměru 5-15 sáhů. Systémem pryčen a žbrdlen přes jámu, umožňuje konat potřebu i více lidem najednou, což nezdířka kdy vede k různému klábosení či debatám. Toalety sou rozděleny na mužskou a ženskou část. Za zmínku stojí i to, že usvědčení viníci drobnějších prohřešků jsou za všeobecné potupy svrhnuti vně. Ostrované, žijící ve velmi členitém terénu neznají pojem “fortifikace” tak jak je vnímán středozápadem. Takže jedinými kamenými budovami jsou tzv. “Grady” které vlastní pět nevýznamnějších klanů Álfheimu. Jedná se de facto o 6-7 spojených skall, které tvoří jakýsi dvorec. Hradby, palisády, ohrady a ploty jsou pojmem neznámým a na ostrově by neměli valného užití.

Lov a Kulinařství

Ostrované jsou především lovci, výjimečně pasteveci a zemědělství jako je orba půdy je jim naprosto cizí, což se odráží i na skladbě jídla. Nejrozšířenější strava je zvěřina, od vysoké po černou. Příkladem uvedu jeleny, srny, daňky, muflony, divočáky, horské kozy etc. Jídelníček se dá spesťřit i dravci či drobnými hlodavci jako: medvědy, rysy, liškou, rosomákem zajícem, bobrem či vydrou. Maso se uchovává především sušením, uzením ve střeších skall, a na zimu se vyrábí směs masa uložená v kožených měších a zalitá olejem, sádlem či lojem. Velmi rozšířeným lovem je lov ptactva, kdy obrovská hejna tažných ptáků, jsou snadnou kořistí ostrovanů. Rybolov, též hojný, je místně specifický a podíl se na něm celý

klan. Muži vyjedou na moře v člunech a coby nahaněči (mlácením bidel do vody , řehtačkami , ohněm a křikem) ženou hejno ryb k pobřeží kde již čekají ženy , děti a starci , které jednou obrovskou síť uzavřou hejno ryb ve fjordu. Obryby se lákají na měličnu napodobováním jejich skřeků. Divoké obilniny spolu s kváskem slouží k výrobě místního piva , které zraje v obrovských kádích. Ovoce se sbírá pouze planné. Ostované považují svůj zdroj obživy tj. lov za velmi důstojný, oceňovaný a společensky hierarchovatelný. Oproti tomu pěstitelství , sadařství a jiné způsoby zdrojů potravy považují za urážku otčiny a znásilňování duchů země.

Živej štít

Bolbuch
(pochodová)

*Pusťte z hlavy, poutní reci
že cítíte cosi hnit
buďte svěží, myslí braši
potřebujem živej štít*

*Zlatem čuchnou naše ruce
umíte to ocenit?
Jestli jo, tak funkce volná
u nás je co živej štít*

*Však jdu s vámi, reci moji
ostruhy si vydobýt
co na tom, že říkáte mi
že jsem nověj živej štít*

*Zatnout chrup, když střeva lezou
chce to chít, jen trochu chít
leccos skousnout přece musí
kdo si říká živej štít*

*A když hřeznou nitra vůkol
a tobě se chce jen blít
stejně nemáš jinou možnost
jako správněj živej štít*

*Drsný úděl dobrodruha
smílu nemít, nebo mít
případně pak místo sebe
nastrčit svůj živej štít*

*Je to úděl, nebo vášeň
do bitevní vřavy jít
jde jen o tu trochu štěstí
nebo nákej živej štít.*

*Každý, kdo chce v zralém věku
v kruhu rodném v klidu žít*

*nezapomeň na svých cestách
vždy mít s sebou živej štít*

Štěbety

Jorchen Kierke

*Tak už jsou vlečení... Táhnou je za vousy!
Už vidím ty jejich rezaté palice
Který z nich upadne, toho hned zardousí
hlavu mu odseknou, vystaví na míse*

*Už první za kšticí houpá se v průvanu
zoufalé z hrdla mu stoupají chropoty
oči má vypouklé a jazyk na stranu
za chvíli dodýchá – žádně s ním drahoty!*

*V březové aleji klátí se viselci
z posledních zbytků sil šhubají nohama
ohavně odulí, chlupatí, nevelcí
budou zde viseti nejspíš až do rána*

*Na odív poutníkům možná i po týdně
budou tu vysychat šustivé skelety
po jarních slavnostech den je vždy poklidný
sem tam vzduch prozvoní slavičí štěbety*

Hřeben jest lemován trestnými klecemi

Jorchen Kierke

*Hřeben jest lemován trestnými klecemi
skrzeva mřížoví ční oudy svraskalé
skelety zločinců... A havran na skále
obhlíží stíny, jež vrhají po zemi*

*Umrlci drží tvar schnoucími kůžemi
tkáně jsou rozkladem podstaty nestalé
chuchvalec hniloby občas jak vykálen
co hutný smrkanec prokápne mřížemi*

*Pravá tvář života skrývá se v podzemí
úponky vlášečnic naoko ospale
derou se humusem v pohybu pomalém
do celku spojeny v mandragor kořeny*

*Smrt stojí v počátku nového vzkříšení
rostlina vysává chrchle těl zhnisalé
vyraší lodyha... Havrani chorálem
velebí potravu trčící klecemi*

Odvahu srdcím!

Dwin Tarkal

*Ve zbrani druhem
za stolem bratrem
v boji si záda krýt
v krčmě s druhy pít
leč dobrodruh sám sobě pánem jest*

*A na dně truhly leží meč
čeká, zda zvedne ho muž, děd či kmet*

*Ostrost čepelím
silu pažím
odvahu srdcím!*

Na vyschlém pažitu

Jorchen Kierke

*Na vyschlém pažitu svařili hobiti v krajáci mléko
na pánvích škvířili masité z lososa pirohy
u ohně ovili těla svá odulá dekou
a zatím velitel vzburcoval v táboře zálohy*

*Hraniční hlídka se rozběhla z úbočí zavile
slunce se ku spánku přehouplo přes masiv zšeřelý
ohýnek běženců vysílal paprsky unylé
které se blyštěly na ostrí taseňých čepelí*

*Prasata ve chlívě také tak řezníka pozdraví
s kvičením zbaběle zalezou až někam do rohu
na závěr úspěšně skončené hobití popravy
pojedlí vojáci ve stoje smažených pirohů*

Dobří chlapi musej držet spolu!

*Velice zajímavý přepis rozhovoru mezi Rhagem
Thogeyem a bocmanem Kosatkou
(vydáno se souhlasem Rhaga Thogeye, Kosatky se
nikdo neptal – Gerllod Moskyt)*

Rhag: „Kosatko, rozmlátíme všem držky, ne?“

Kosatka: „Klid Oragu, na to se musí takticky, na lov budeme chodit jenom my schopný lidi, a co jim dáme, vo tom rozhodneme my, není možný živit bandu darmožroutů!“

Rhag: „Mluvíš mi z duše, Kosatko. Ta banda darmožroutů na lovu akorát omrzne a budeme se muset starat o další mrzáky. Každopádně toho debilního hobita, co zabil naši stráž u díry musíme ztrestat.“

Kosatka: „Jako bych slyšel sebe, seš dobrej chlap. Když budeme táhnout za jeden provaz, tak se z toho dostaneme. Jo, tomu prťavci napráskáme co se do něj vejde, parazitovi.“

Rhag: „No jo, vždycky jsem si mylel ze jsi dobrej chlap. Už tenkrát, jak jsi napráskal těm pirátům to byla mela. Holt, takovejch jako ty, člověk potká málo...“

Kosatka: „No no, to je v pohodě, takovejch já zvládnou pět na každým prstě. Taký mě sere ten vožrala Krach a senilní kapitán Bolen...“

Rhag: „Nesnáším hobity. Kdyby alespoň drželi hubu a šouपालi nohama, ale když sabotuju dobrou věc a ještě k tomu maj blbý kecy a nakonec žerou, to co my nalovíme, tak to mě fakt sere.“

Kosatka: „Přesně, a to hovado Berda co se akorát válí a užírá z toho co my nalovíme...“

Rhag: „Berdu nech, ten alespoň neškodí a snaží se. Mě sere ten hobit co akorát chce žrát a ještě sabotuje nase akce.“

Kosatka: „No jak myslíš, kámo.“

Rhag: „Mě přijde Berda v pohodě. Snaží se, přinesl meč a tak. Sice se to nečá žrát a je to na hovno, ale tu snahu ocenit musím.“

Kosatka: „Snaha je na hovno, důležitý sou výsledky a to maj chlapi jako my!“

Rhag: „Jo to jo, to máš svatou pravdu, chlapů jako my je málo, ale je mi milejší člověk co se snaží, než blběj hobit, co akorát škodí. Tenkrát ho měli sejmut hajzla. Po čem jste se tak posrali?“

Kosatka: „To teda nevím po čem jsme se posrali, ale jestli to třeba nemá taky na svědomí ten hobit co hlídá ty zásoby.“

Rhag: „No to je dost možný. Nám překazil ten lov, kdo ví co má ten hajzl za lubem.“

Kosatka: „Hajzl jeden. Hele, zkus ho proklepnout.“

Rhag: „Štve mě, že jak Zemikosa tak Bolen jsou tak měkký. Ten hajzl nás ještě klidně otráví. No, já jsem to Zemikosovi říkal a vysral se na to. Hobitomil jeden. Holt když nenastolíme pořádek my, nikdo to za nás neudělá!!!“

Kosatka: „Hele, hlavně proklepni toho prťavce, protože jestli se ukáže, že fixluje s jídlem, tak to bude vostrý, to s tím ten Bolenovic chudák bude

muset něco udělat a když neudělá, tak uděláme my! Jo, pořádek a disciplína, to je jasný!”

Rhag: „Jojo, měli bychom to tam vzít do rukou my, pořádný chlapi, protože pod vedením těch chudáků akorát chcípnu. Z toho prťavec posranýho nespustím voči, je celej divnej. Každopádně náš vůdce se prokáží jakej je heřmánkovéj odvěrek. Takovej prťavec se protivil jeho příkazu a on neudělal nic a nechal si srát na hlavu od takovýho hajzla!”

Kosatka: „Myslíš to dobře, ale nesmíš bejt tak moc hrrr, naše chvíle přijde, hele pudem zase na lov a domluvíme si strategii.“

Rhag: „Kdybch byl vůdcem já nebo ty, tak by chyt takovou, že se z toho bude týden léčit!!! Jojo máš svatou pravdu. Ono těžko být hrrr, když půl roku hnijeme v tý zpropadený jeskyni.“

Kosatka: „To je jasný, že ten váš vůdce je sračka. A taky sem si všim, že vo tobě mluví dost pohrdavě, nechápu že mu to trpíš, takovej panák.“

Rhag: „No jo naše chvíle přijde, to si piš.“

Kosatka: „Začnem tím hobitákem!“

Rhag: „Jojo, ten musíš poznat co je to disciplína! Dostane lekci!“

Kosatka: „Tak! Sem slyšel, že si mu už jednu natáhl. Tos dobře udělal!“

Rhag: „No to, když hatil naše plány. Chtěl jsem mu dát pořádnou lekci, ale vůdce začal dělat ten svůj pořádek. Jenže ta sračka mě akorát zakázala ho ztrestat, ale sám nic neudělal. Nechápu, že si nechá tak srát na hlavu.“

Kosatka: „Hovno pořádek! Je měkkej!“

Rhag: „Pokud vůdce dá příkaz a někdo ho nesplní a vůdce na to tiše kouká a nezmůže se na slovo, tak to není vůdce. To je hovno u cesty!“

Kosatka: „To mi teda řekni, jak se taková bída stane vůdcem takovejch jako si ty. Protekční hajzl je to, to znám dobře.“

Rhag: „No jo, ty máš za vůdce Bolena. Taky proti tomu nic nezmůžeš.“

Kosatka: „Zatím..., no jo, kurva život...“

Rhag: „Ale počkej všeho jen do času, teď si situace žádá pořádný chlapi a tvrdou ruku!“

Kosatka: „Jasan!!!“

Rhag: „Ještě že jsou na světě takový dobrý chlapi jako ty...“

Kosatka: „No jo, no jo...“

Rhag: „Hele Kosatko, nebuď skromnej, jsi nejlepší z vaší posádky, tak si to přiznej a buď na to hrdej. Falešná skromnost není na místě.“

Kosatka: „Hele zatím klídek, ale až to přežijem, tak tě zvu do bordelu a to poznáš jakej umí bejt Kosatka grant.“

Rhag: „Jo jsi grant. Doufám, že se z toho dostaneme. Nechtěl bych zase potkat troly nebo podobnou havěť.“

Kosatka: „Se nebojím trólů, ale toho, že nám darmožrouti užíraj zásoby. Hele, máš něco ulitýho?“

Rhag: „Nějakou železnou zásobu. Nic moc.“

Kosatka: „No to je naprd, musíme něco zbalit z toho co chytne, prostě to naporcujem na kusy a nebudeme jim to tahat vcelku.“

Rhag: „Ale všim jsem si, že ostatní maj ulitý věci. Třeba ten co mu vomrzla ta ruka. Proštrachali jsme mu bágla a měl tam dost ulitýho jídla.“

Kosatka: „To sou svině! Hajzlové zkurvený! A tahle špína bude moralizovat. Vsadím se, že nejvíc nakřečkováno má ten hobit!!! Jo! Tak ten vomrzlo má nakřečkováno, toho si taky podáme.“

Rhag: „Jojo, hlídá zásoby, tak bych tomu i věřil. Musím toho hajzla proklepnout. A přitom je to líná špína, co nic neumí. I od vaření ho tenkrát vyhodili.“

Kosatka: „To je fakt, krade a eště je na hovno!“

Rhag: „Musí dostat lekci. A když se nevzpamatuje tak...“

Kosatka: „Já bych to viděl takhle. Vyprovokuj s ním hádku a uvidíme, kdo se ho zastane a jak moc. Kdyby něco, tak tě budu se Zářezem krejt. Moc to nehroť, prostě si je otestujem.“

Rhag: „Jo dobrý nápad. Vyprovokovat hádku nebude problém. Ten malej prťavec je hádavej až hrůza. Já mu jen připomenu, jak zabil toho co měl hlídat díru a on se chytí.“

Kosatka: „Hádavej a drzej, hele ale vopatrně. Jo, to je dobrý nápad.“

Rhag: „Jojo, takový hajzlové to uměj vokecat. Dám si pozor, abych nenarazil. Sem mu měl tenkrát natáhnout jednu mečem a ne pěstí..., hajzlovi!“

Kosatka: „Na to pozor, von by mohl ten Bolenovic spratek prskat!“

Rhag: „Tohle bylo mezi tím malým hajzlem a Zemikosou.“

Kosatka: „Hele a to víš, že Bolen byl už před lety degradovaněj z kapitána kvůli tomu, že mu loď najela na mělčinu? To by mě zajímalo jak to, že mu zase někdo svěřil loď. Prostě svinstvo!“

Rhag: „Jo to nevim. Jinak na vůdce opatrně. Vzpouru osnovat nechci, prostě musíme Bolenovi a Zemikosovi ukazat jaká je pravda. A diplomaticky je donutit dávat příkazy co jsou dobrý pro nás. A ostatně pro všechny slušný chlapi.“

Kosatka: „Hele čoveče, to nezni špatně.“

Rhag: „To je pro mě novinka. Takže kapitán co neumí fídit? No jo, co od něj čekat. Jojo jednou loď nechal na suchu a druhou zase zamrznout. To máme kapitána.“

Kosatka: „To je jasný a Kracha přeložili z válečný lodi kvůli chlastu.“

Rhag: „No, koukám tu posádku vybírali na smetišti. Ještě že je tam dobrý chlap jako ty.“

Kosatka: „Kurva, neříkej mi furt, že sem dobrěj. Sme si rovný!“

Rhag: „Jasan! Hoht dobrý chlapi musí držet spolu!“

Gulidí kanibal

(dokument přinesený ze severu – G.M.)

Velký gulidí náčelník Nanortalik rád jedl. Jedl všechno a hodně. Jeho sluha mu musel každý den připravovat oblíbené lahůdky. Jednou nad jeho hrcem přelétal orel, který předtím ulovil gulidí dítě, aby jim nakrmil svá mláďata. Byl napaden jiným orlem a musel svoji kořist pustit. Mrtvé dítě spadlo do hrcce. Nanortalik ochutnal polévku, kterou mu donesl jeho sluha. Její chuť jej ohromila a pokrm mu velmi zachutnal. Zeptal se svého sluhu z čeho dnes polévku připravil. Ten mu vyjmenoval všechny suroviny, které použil. Druhý den sluha

Nanortalikovi opět přinesl polévku. Nanortalik ji ochutnal a rozzuřil se. Pak poručil sluhovi, aby mu donesl stejnou polévku jako včera. Marně sluha přísahal, že do polévky dal i dnes to co včera. Nanortalik mu nařídil, že další jídlo musí chutnat jako to včerejší. Tak to šlo několik dní. Kuchař se marně snažil dosáhnout oné chuti, která jeho náčelníkovi tolik zachutnala. Nakonec se Nanortalik rozzuřil a kázal kuchaře zabít. Jeho tělo pak hodil do kuchařovy poslední polévky. „Když neumíš polévku připravit, tak v ní budeš plavat!“, vykřikl veliký náčelník. Pak polévku ochutnal a zajásal. Tak to byla ta tajemná přísada. Lidské maso!

Od té doby Nanortalik odmítal jíst cokoli jiného. Jedl lidské maso gulidů z jiných kmenů až široko daleko nezbyl žádný jiný gulid. Pak začal požírat i lidi z vlastního kmene. Nakonec zbyl jediný. A tak začal požírat sám sebe. Nakonec zbyla jen Nanortalikova hlava, která od těch dob bloudí sněžnými pláněmi a hledá lidské maso...

Zapsal Jahrr Olwarr 1012

Příběhy z Tarnoru

(nalezeno v pozůstalosti Bulwarra při dražbě v Nurnském přístavu – G.M.)

Dary z moře

Dnes připlula loď. Veliká loď, plná dřeva a železa. Tento rok již druhá. Zakotvila v zátocce a její břicho vyvrhlo veliký člun. Osm mužů pohánělo vesla. Člun přistál a muži si podali ruce. V zátoce byl každý, kdo mohl na nohy. Muži se ohlilili a ženy měly sváteční šaty. Loď přivezla všechno. Hotové náčiní i surové pruty železa. Pytle s dřevěným uhlím i celé svazky pevných trámů. Dobré dřevo. Budou nové domy a také přistavní molo je potřeba opravit. Muži vyložili i osivo a balíky látek. Zacinkaly lahve i nádoby. Hosté byli pozváni na hostinu. Hlasy byly toho dne hlučné a bujaré. Slavilo se až do rána.

Další den si loď odvezla kůže, sudy s rybami, hory tuku, paroží i kly. Osadníci měli nové klobouky, stáli na pobřeží a mávali tak dlouho, dokud loď nezvedla kotvy a nezmizela z dohledu. Další loď připluje až příští rok. Až budou ledy volné. Je dobré mít pouto s domovinou...

Haldarova mohyla

Haldar Veliký skončil. Bylo mu sto jar. Odešel ve spánku a v pokoji. Ještě večer před svým skonek vypil pohár pálenky. Jeho tělo bylo

oblečeno ve sváteční šat a uloženo do dřevěné rakve. Do rakve mu dali jeho meč, sekuru i kuši. Tři dny a tři noci se pilo na jeho počest. U jeho rakve se vystřídala celá osada. Muži, ženy i děti trpělivě čekali a každý mu vzdal poslední poctu na jeho cestě k bohům. Byl to on, kdo před šedesáti jary našel toto místo a kdo sem přivedl první osadníky, kteří zde našli obživu a štěstí. Třetí den mu byla obvázána čelist a jeho rakev byla uložena do kamene.

Věk Haldarův skončil. Následujícího dne převzal posvátný klíč od chrámu jeho nástupce Herg Jednooky a život šel dál...

Bílý plášť

Beryl byl lovec. Uměl to s harpunou i s oštěpem. Beryl byl dobrý lovec. Měl syna, který se jmenoval Hulme. Měl i tři dcery, ale ty nechodily na lov. Staraly se o ovce a skot. Jednoho dne vzal Beryl jehně a odešel s ním k severu k horám. Za týden se vrátil bez jehně, ale jeho sáně byly plné. Beryl v horách ulovil bílého medvěda. To byl velký čin. Tak velkého medvěda dosud nikdo nespasil. Beryl vzal nůž a stáhnul jeho bílou kožešinu. Tu dal Hulmemu, aby mu setry ušily plášť. Byl to královský dar. Každý by chtěl takový plášť.

Za měsíc šel Beryl se synem lovit tuleně k moři. Lovci se rozdělili. Beryl třimal oštěp. Zvedl se vítr a přihnál mlhu od moře. Beryl nechtěl odejít bez kořisti. Spasil pohyb a jeho ruka mrštila oštěp. Beryl zavolal do mlhy na Hulmeho, aby mu pomohl odtáhnout kořist. Hulme nešel. Beryl šel sám pro kořist. Na sněhu neležel tuleně. Ležel tam Hulme probodnutý Berylovým oštěpem. Měl na sobě plášť z bílého medvěda, který v mlze splýval s okolím. Beryl zabil vlastního syna. Od toho dne Beryl již nikdy neloví...

O Hulvě

Hulva žila stranou od ostatních. V krátkém létě sbírala byliny a bobule. V zimě vyráběla medicíny. Dovedla ošetřit zlomeninu i porodit dítě. Také se starala o chrám. Chrám byla nejposvátnější stavba a starat se o jeho výzdobu byla čest. Někteří starci pamatovali na první zimu, kdy je chrám zachránil před mrazem. Hulva neměla manžela ani děti. Bez muže však nikdy dlouho nebyla.

Dalinin syn Rašar byl darebák. Nikdo nevěděl, kdo je jeho otec. Dalina byla běhna. K práci se Rašar nikdy neměl. Na lov nechodil, lodice netmelil, o dobytek se nestaral. Jednou Rašar pomohl a pokálel stěnu chrámu. Hulva věděla kdo chrám znesvětil. Neřekla nic. Věděla, že bohové

nezapomínají. Pak Rašar zmizel. Asi za měsíc jej ohlolaného vyplavilo moře...

Strážce majáku

Jsem strážce majáku. Dbám aby plamen nevyhasl. Vzhlížím na moře. Jsem sám. Nemohu již lovit. Jsem starý a mé údy jsou již slabé. Můj zrak je však stále zrakově dravce. Od tání do zamrznutí udržuji oheň a živím ho tukem. Maják je pevný a žádná vlna jej nerozbije. Ostatní mi nosí jídlo a mají mě v úctě. Jmenuji se Breglum a jsem Strážce majáku...

Nardiina volba

Yule zemřel při lovu. Umrzl v náhlé vánici. Nardia, jeho žena, jej uložila na poslední cestu. Yule byl pohřben do kamene. Koncem léta porodila Nardia dvojčata. Dva chlapce, Ieho a Yarika. Oba byli zdraví a dychtivě sáli mateřské mléko. Pak přišla zima. Dlouhá zima. Dobytek hynul, došla píce. Pak začali umírat i lidé. Poslední měsíce zimy snad nebylo domu, ze kterého by nebyl vyneseno mrtvé. Nardia neměla dost mléka. Nemohla uživit své děti. Musela se rozhodnout.

Pak v noci metla los. Rybí kosti, snad stokrát olízané, zacinkaly na cínovém talíři. Nardia vzala Yarika a vynesla jej do vánice. Až zima přejde, pohřbí jej do kamene k jeho otci.

Ile se dočkal jara. Bude z něj dobrý lovec...

Beriášův hlad

Beriáš, syn Moreho a Belgy, byl hlupák. Nazývali jej Beriáš Pomatenec. Líný však nebyl. Pomáhal rybařům, pomáhal lovcům. Vyháněl ovce na pastvu. Když někdo chtěl a zavolal jej na pomoc, Beriáš rád přiběhl.

Byla zima, trvala déle než obvykle. Zásoby docházely. Lidé šetřili s každým drobečkem, s každou rybičkou. Osadní zásobárna byla skoro prázdná. Lidé nutili vladku, aby vydal poslední zásoby. Vladka nechtěl, ale lidé jej donutili. Když otevřeli skladiště, spatřili Beriáše, jak si cpe do huby poslední rybu, poslední placku. Jeho bláznivý chechtot se nesl do mrazivě tmy.

Zákon byl jasný. Marně za Beriáše jeho matka prosila. Byl vyvěšen ven. Děti začaly sbírat kameny...

Čekání

Je tomu již mnoho let co připlula poslední loď. Nikdo z živých to nezažil. Naposled ji prý spatřil starý Fule, když byl ještě mladý. Fule byl pohřben do kamene před padesáti jary. Dobytek pomřel již dávno a jehnat se rodí čím dál méně. Krušné jsou časy. Domy padají, nemá je kdo udržovat. Lidé jsou nemocní a umírají. Plouží se jako stíny. V létě se ještě dá přežít, ale zima je zlá. Vznikají hádky proč tomu tak je. Prý jsme rozhněvali bohy, prý je moře na jih zamrzlé, prý na nás zapomněli. Letos se narodily jen tři děti. Dvě již zemřely a malá Gjara je nemocná a slabá. Někdo říká, že máme jít prosit o pomoc Gulidy, lidi Sněhu. Jiní chtějí osadu opustit a jít přes hory na jih.

Gjara dnes v noci zemřela...

Poslední pochod

(dokument přinesený ze severu – G.M.)

Dáno do kamene 16.5.1061
(opis z kroniky Tarnorské)

Zapsal Jukreh Merwed, Vladyka lidu Tarnorského

10.4.1061

Desátého dne čtvrtého měsíce roku 1061 jsme opusili náš domov. Čtyři stovky duší a ještě dvacet k tomu. Naposledy jsme zažehli oheň v chrámu. Vladyka Balfas se pak postavil v čelo kolony. Blíží se léto a my musíme vyrazit. Poslední dobytek jsme obětovali bohům a hromadu masa jsme nechali Gulidům. Snad nás nechají jít. Každý dvorec vytvořil svůj vlastní průvod se saněmi. Nemocní a staří budou vlečeni. Děti budou uprostřed kolony. Lovci okolo ní.

Během čtrnácti dní bychom měli dorazit k Půlnočním štítům. Z přechodu máme všichni strach. Žijí tam trolové. Trolové jsou horší než Gulidé. Nikdo z nás nikdy nebyl za Půlnočními štíty. Podle knih žijí na jihu lidé a kdesi v dále je země, ze které kdysi přišli naši předkové. Prý... Nikdo z nás nikdy neviděl cizince, ale v knihách se píše, že na jihu jsou země bez sněhu a stále zelené. A lidé je tam jako sněhových vloček. Tam pro nás bude místo.

Jdeme a neohlížíme se. Jdeme na jih. Jdeme za novým domovem. Jdeme za nadějí...

Stařec z Furniho dvorce zemřel večer. Jeho žena jej nechtěla opustit. Žili spolu tolik let. Nechali jsme je na pláni a šli dál. Mráz a sníh se o ně postarají...

14.4.1061

Vše jde dobře, zemřelo jenom pár starých lidí. Nedovedou vzdorovat mrazu. Sníh je tvrdý a dny jsou stále delší. Na jihu se již v dále zvedají štíty Půlnočních hor. Zdržují nás děti a nemocní, ale když se střídáme v zápahu jdeme rychle. Na noc stavíme stany a připravujeme si jídlo. Slyšíme vlky, to nikdy není dobré znamení, ale těch několik bestií, které ulovili muži z předního voje nám dalo čerstvé maso. Vlčí maso je hnusné...

19.4.1061

Jsmo stále na stejném místě. V pustině. Sníh se sype z oblohy a víchr nám rve stany. Poslední noc byla strašná. Mrtvých jsou desítky. Jejich zamrzlé údy trčí k nebi. Kde je vlastně nebe a kde je země? Sníh stále padá...

21.4.1061

Tak jak sněhová bouře přišla, tak zase zmizela. Vzdali jsme hold našim mrtvým, vzali jejich věci a šli dál. Jde to dobře. Někde nalevo od nás je Země mrtvých. Někteří říkají, že tam odcházejí zemřelí Gulidé a jejich duše. Jsou jich tam tisíce, tisíce a tisíce. Gulidí duše.

Když jsem byl mladý, slyšával jsem říkat Kohryze ze sousedního dvorce, že Gulidé jsou lidé jako my. Lidé, kteří uvěřili v Bohy sněhu a ti je naučili jak přežít v pustinách. Žijí tak již od nepaměti. Kohryze nakonec odsoudila rada k ukamenování. Nevím jestli to bylo dobře, ale ve špatných časech musí lidé držet pohromadě a to Kohryz neuměl...

22.4.1061

Asi třicet lidí se opozdilo. Byli to hlavně Ruláci a pak několik lidí z Prasseho dvorce. Když jsme se utábořili, ti nejsilnější z nás se pro ně vydali. Našli jen mrtvá těla s urvanými hlavami a rozervanými břichy. Nikdo se nesmí opozdit. Poslední propadne Gulidům...

23.4.1061

Včerejší událost má neblahý vliv na morálku a odhodlanost některých z nás. Kartušové se rozhodli nás opustit a vydat se na východ do Země mrtvých. Je prý lepší být otrokem Gulidů než zemřít ve vánici. Bohové s nimi...

24.4.1061

Pohlí jsme se o dobrý kus na jih, ale zemřely tři děti. To je vždycky špatné znamení, když začnou umírat děti. Jdeme stále roztaženější, silní musejí čekat na slabé. A to jdeme jenom pár dní. Možná měli Kartušové pravdu. Hory jsou již před námi...

2.5.1061

Konečně Půlnoční hory. Dorazili jsme k nim po poledni. Ti první z nás. Další budou přicházet ještě celý den. Postavili jsme tábor. A vydali se hledat cestu na druhou stranu. Vysoko, tak strašně vysoko ční Půlnoční hory...

5.5.1061

Nabrali jsme síly, vybudovali stezku jištěnou lany a celá kolona začíná přecházet hory. Počasí nám přeje a zeleně je stále více a více. Přešli jsme několik soutěsek a údolí. Několik lidí se zřítilo dolů, hlavně staří mají problémy, ale byla mezi nimi i matka nesoucí dítě ve vaku. Vlečení všech zásob nás strašně vysiluje, ale je zde spousta ptáků a jejich maso a vejce nás posiluje. Nastalo jaro, ptáci již přiletěli...

8.5.1061

Hlídkka vyslaná kupředu hlásí, že hory končí a jsou vidět pláne. Druhá hlídkka se stále nevrátila. Lidí děsí podivné skřeky, které přehlušují i řev ptáků. Možná jsou to nějakí velcí ptáci...

16.5.1061

Tak blízko se zdály pláne před námi. Poslední hřeben. Vysoký a strmý, ale poslední. Přišly za mlhy. Bestie. Rvaly nás na kusy. Nebylo možné zaujmout obranu. Jak se máme bránit na skalních římsách a v jeskyních? Takovým zrůdám. Trolové, bestie hor.

Po léta nás kosil hlad, nemoci, dusil nás sněh a teď nás mají dorazit trolové z hor a Gulidé z plání? Možná je to náš osud. Osud Tarnoru za to, že naši předkové chtěli žít tam kde pro lidi není místo.

Zítra se vydáme opět na pochod. Ještě je nás šestnáct desítek. Nevíme jak daleko a kam máme vlastně dojít. Balfas padl v boji s bestiemi. Já jsem jeho nástupce a povedu kolonu dál na jih. Za sluncem a nadějí...

Hlasy na konci světa

Tma, hlad, mráz... Zbytek rozedrané družiny se tísní v malé jeskyni. Čadivý plamen ozařuje malou prostorou. Venku zuří vánice. V noci družinu opustila posádka lodi GZS Karpen a zároveň po dlouhé hádce odstoupil dosavadní vůdce výpravy Zoltar Zemikosa... G.M.

Rozhovor s Rhagem Thogeyem

Rhagu, jak ty vnímáš současnou situaci v družině?

Současnou situaci v družině? No, po

odchodu těch lidí je..., se stabilizuje, každopádně. Každopádně si myslím, že takhle daleko to dojít nemělo. No...

Jak vnímáš úlohu bývalého vůdce družiny Zoltara Zemikosa?

No, já osobně k tomu můžu říct, že sem za ním stál a že za ním stojím, protože to co se stalo, tak to bylo rozhodnutí jistých horkých hlav na základě, na základě totálního zkratkovitého, no nechci říct zkratkovitého jednání to ne, spíš na základě náké tísně a nebo něčeho. Protože nejdřív udělat bugr a pak teprve přijít na to, že na ty lidi stejně nemáme a honit se s nima bylo velmi špatné a teď teprve, jak vidíme, při našem bloudění, jak by nám byl navigátor nápomocný a to ještě na nás nepřišli gulidí, skřeti, trolové..., člověk nikdy neví na co můžeme narazit, takže nebylo to zrovna chytrý.

Mohl by jsi ty horké hlavy jmenovat?

No, tak každém ví..., víme co se stalo, já komentovat teď nák nebudu. Víme, že pan Kirke se nákým způsobem nepohodl s panem Berdou. Já ty lidi obhajovat nebudu, já měl s panem Kosatkou náké trable. Pan Kosatka mi totálním způsobem vypadl z voka a tohodle člověka sem fakt už docela nesnášel..., nesnášel..., to je zase špatné slovo, ale prostě v žádném případě jsem mu už nevěřil, každopádně zrovna pan Berda mi nepřišel jako člověk, který by vyvolával konflikty a chtěl nákým způsobem uskodit nebo nákej konflikt vyvolat. Bohůmžel kdyby zrovna ten konflikt byl vyvolán panem Kosatkou tak, tak to chápu, ale zrovna pan Berda není ten kvůli kterému by ten konflikt vyvolal nebo koho bych z toho vinil.

Jaký tedy teď vidíš cíl družiny?

Cíl? No..., hrozně rychle vodsad' vypadnout. V podstatě žádný zlato..., no zlato..., žádný drahý kamení jsme v podstatě nenašli. Sem tam teďka nacházíme pár pytlíků, aly myslím si, že obcházet tady jeskyně, šacovat mrtvolky už nestojí ani za to, že tam najdeme sem tam nákej pytlík nákejh červenejh kamínků...

Dobrý, díky.

Rozhovor s Bolbuchem

Tak Bolbuchu, jak ty vlastně vnímáš současnou situaci v družině?

Já hlavně vnímám tu šílenost našeho postavení a vnímám to utrpení, který už vlastně dýl

jak rok prožíváme a který je strašný. To sem netušil, že tohle ve svejh letech ještě projdu. A já si myslím, že ta situace je dost zoufalá, ale myslím si, že nejhorší to maj lidi, který maj doma rodiny, protože já si myslím, že už je doma museli voplakat. Protože to už je strašně dlouho co jsme odjeli a jako doma tam už to můž vypadat úplně jinak. No, vzhledem k těm útrapám, kterýma procházíme, tak samozřejmě to v lidech vodkrejvá to co se za normálních okolností se neobjeví. To znamená..., v lidech se vodkrejvá ty..., řekněme skrytý vlastnosti a to jejich pravý Já. No a samozřejmě potom dochází ke konfliktům. To znamená byly tady náky problémy s Rhagem Thogeyem..., vůdce neuměl vobčas zvládnout situace nebo je neuměl dostatečně vysvětlit a svoje stanovisko si obhájit. Z toho plynuly hrozný rozbroje, který málem několikrát skončily tím, že se v družině..., tím, že v družině několikrát málem došlo k bitce. Tím, že vůdce prostě ne úplně dobře obhajoval to co ostatní nebo některý považovali za zájmy družiny a za rozhodnutím vůdce hledali něco jinýho. Jako těžko říct, nevidím Zemikosovi do hlavy a nemůžu říct jako, že by vopravdu šel proti zájmům družiny, ale někdy to prostě neuměl dostatečně vysvětlit nebo ukočírovat. Takže já si osobně myslím, že v podstatě skoro od samýho začátku co sme se dostali z lodí do problémů v ledovym krunyři, tak je to jenom vo tom dostat se naživu domu a připadalo mi, že týhlenctý myšlenka byla věnována strašně malá pozornost, že furt jsme se zajímali vo jiný věci. Zajímali jsme se vo troli atd. No prostě situace je taková jaká je. Je špatná, nevíme jak daleko to máme do civilizace, nevíme co mezi náma a civilizací stojí. Jsme poměrně vyčerpaný. Doufám, že teďka se už vopravdu soustředíme jenom na to dostat se domů, případně si tu cestu probit. To jaký máme šance proti zbytku posádky, tak to se neodvažuju spekulovat, ale asi ne úplně..., není to úplně optimistický vzhledem k tomu co víme vo Krachovi, Kosatkovi a Bolenovi jaký to sou tvrdý chlapi. Takže doufám, že aspoň nějaká podstatnější část družiny se domu dostane. To je každopádně teďka úkol v podstatě i pro mě. Já se vnímám v podstatě jako technický vůdce, není to vo tom, že bych chtěl říkat co maj dělat a zastávat se někoho proti někomu, ale spíš poslouchat pro to abychom našli tu nejlepší a tu nejkratší cestu jak se dostat domu.

Já bych ještě položil doplňující otázku. Je něco co by jsi mohl vypíchnout jako největší chybu předešlýho vůdce Zoltara Zemikosa?

Nevím..., z mýho hlediska prostě se bud'..., bud' nestál dostatečně na straně toho co já vnímám jako družinu, jako prostě to co uznávám jako společenství, nebo jestli měl nějaký skrytý myšlenky a věci který dělal..., dělal s nákým skrytým úmyslem jak tý družině pomoci, ale vono to tak

nevypadalo, takže nám to nedokázal dostatečně vysvětlit. Nebo nechtl.

Dobrý díky.

Rozhovor s Jorchenem Kierkem

Tak Kierke, jak vidíš současnou situaci v družině?

No, současná situace v Nurnské družině je..., je výtečná. Máme vůdce, který vede Nurnsku družinu a stojíme za ním. Máme družiníky Nurnské družiny, kteří ctí vůdce Nurnské družiny, máme cíl výpravy a jdeme za ním a ztotožňujeme se s ním a..., to je vynikající situace.

Minulé události byly značně hektické. Jaké ty jsi měl výhrady vůči vůdci Zemikosovi?

Vůdce Zemikosa nebyl vůdce, já už od ztroskotání lodi ho nepovažuju za vůdce, protože on nevelel Nurnské družině, on zastupoval zájmy cizích lidí a tak se choval. Takže pro mě to nebyl vůdce a nechci nikdy začít aby to byl vůdce. Ale on se myslím tak dočista zkompromitoval, že už snad vůdce nikdy nebude.

Čím se podle tebe nejvíce zkompromitoval?

No tím, že nebyl vůdce Nurnské družiny. Že jaksi nezastupoval zájmy Nurnské družiny. On zastupoval zájmy své. Svě touhy po mamonu a zájmy cizích lidí. Bolenovců, Kosatky..., to byl jeho kámoš..., Krach, Zárez, to byli jeho kámoši a ty on vedl. Takže nebyl to nikdy vůdce Nurnské družiny.

Díky.

Rozhovor s Dwanym Růžičkou

Tak Dwany Růžičko, já bych se tě chtěl jenom zeptat. Jak vnímáš současnou situaci v družině?

No současná situace družiny není..., není nejlepší. Spíš mi připadá, že dochází k zbytečným rozkolům co se týče..., hlavně co se týkalo posádky, posádky lodi, kde proti sobě evidentně stojej dva tábory. Jeden chce zlikvidovat především Kosatku, popřípadě celou posádku, proti ním stojí vůdce, který naopak je chrání. Obě strany mají v podstatě nákou pravdu a nemůžou se shodnout a vůdce se neumí, když už tedy chce a má jasný názor, tak ho náležitě prosadit.

A jak ty tedy vnímáš změnu na postu

vůdce Nurnské družiny?

No doufám, že to přinese něco užitečného nebo aspoň jasné slovo tedy když jde do tuhého.

A co ty by jsi nejvíce vytýkal bývalému vůdci Zoltaru Zemikosovi při vedení výpravy ?

Myslím, že to nevedl úplně špatně. I když jako zbytečně se soustředil na poklad, o kterém v podstatě jsme netušili jestli tam bude a jak se ukázalo, tak tam skoro žádný nebyl. Prostě jeho mamonářství a to, že nedokázal jasně bouchnout do stolu a zkrátit, víc zkrátit ty... Pokud teda se rozhodl, že nějak tu družinu povede, tak se měl rozhodnout a nenechat ostatní hlasy..., a pokud ostatní hlasy říkaly něco jiného, tak to měl brát na vědomí a ne je potom..., ne s nima diskutovat a potom stejně rozhodnout podle svého.

A jak ty teda vidíš momentální cíl Nurnský družiny?

No cíl je přežít a dostat se k civilizaci. Zabítí Kosatky by byl takový příjemný bonus.

Dobře, díky.

Rozhovor s Worrelem Sovákem

Takže otázka na pana Worrela. Worrele, jak vidíš v současné době situaci v družině ?

V současné době si myslím se situace uzpůsobila mému názoru, protože dříve jsem byl velmi nespokojen. No ale teď si myslím, že aspoň v pořádku dorazíme domů, protože máme dobré vedení.

Z jakého důvodu si byl dříve nespokojen?

Protože jsem nevnímal vždycky rozhodnutí vůdce, kterej byl samozřejmě většinou zvolený, a měl jsem proti němu výhrady, které se vždycky ukázaly jako opodstatněné.

A mohl by jsi je vyjmenovat, ty výhrady?

První věc na co si vzpomínám, nechci teď zpětně hodnotit, v noci a v zimě, uspořádat si myšlenky není úplně skvělé. A první věc na kterou si vzpomínám je opuštění lodi v zamrznuté kdy já a několik dalších, můžu vyjmenovat minimálně Kircheho a Bolbucha, prosazovalo názor opustit loď se všemi zásobami, které jsme si mohli vybrat.

Samozřejmě vůdce nám to zavrhnul ze své pozice. Já to samozřejmě kvituji, nicméně tento názor se ukázal samozřejmě jakožto jeden ze zásadních, který potom..., který dopadl tak jak dopadl. Samozřejmě jsou i další niance, které vedly k rozkolu mezi mnou a vedením, bych to takhle nazval. To sou věci, které jsou třeba kdy vůdce Nurnské družiny a já když jsem se přidal do Nurnské družiny, tak jsem vnímal a cítil u mnoha členů náhou soudržnost a náhou vyšší sílu jakoby Nurnské družiny. Bohužel jsem vnímal u tehdejšího vůdce, já bych to nazval, nebo nemůžu je to pocitová záležitost, ale že nadřazuje dejme tomu spíše cizím lidem, posádce a lidem, který s námi nemaj co společného a..., a za jakým účelem jsme tam došli. Nevím do jaké míry to bylo zapříčiněno..., asi měl třeba odhalit v tom smyslu, že šel za nějakým pokladem a potřeboval je, ale postupem času se mi i tyto otázky se nějak vyjasnily, že ne. Že není možnost takto hodnotit. Jediné možné vysvětlení je to, že si prostě chránil své vůdcovství, kterým byl posedlý.

Dobře, děkuju.

Rozhovor s Grendellem

Jak ty v současnosti vnímáš situaci v družině?

No situace v družině je v prdeli, protože jsme zakopaní v horách, jsme zčásti zablouzení, demé špatným směrem, nemáme jídlo a nevíme jak se vodsad vykopem. Navíc chyba je, že družina je zčásti rozhádaná, jediné co jí nebo značnou část spojuje je nesnášenlivost vůči Zoltarovi, bejvalým vůdci.

Jak ty vnímáš údajné chyby Zoltara Zemikosy?

No tak vynechal bych slovo údajné. Pravda je, že Zoltar udělal několik výrazných chyb. Ale na druhou stranu byly to chyby na začátku a on měl podporu v části družiny. Jeho největší chyba, kterou vidím byla ta, že vlastně potlačil práva družiny na úkor posádky, protože pravomoce jak byly dohodlý původně byly jasné. Na moři šéfuje posádka v čele s Bolenem, zatímco na zemi měl být Zoltar absolutní vůdce a co řekne mělo být svatý. Což nedodržel, začal dělat rozhodnutí..., když začal být příliš lidumilnej, když neměl a naopak, když měl být vůdce zejména vůči posádce, tak se začal, z mého hlediska, zcela nesmyslně dohadovat.

Takže ty vnímáš pozitivně současnou výměnu vůdce?

Ano, z toho hlediska, podívej se na Bolbucha. To je věk, rozum, zkušenosti. To je to co nás odsud může dostat. Kdežto Zoltar to je prostě taková divná vášeň.

Díky moc, děkuju.

Rozhovor se Zoltarem Zemikosou

Zoltare já bych se chtěl zeptat jak ty vnímáš současnou situaci družiny?

Současná situace družiny je strašná. A hlavní viník je Jorchen Kirche. To je prostě bez debat. Ten tam rozbil co moh, to je strašný. Strašná, strašná je situace družiny.

A mohl by jsi to konkretizovat ?

No tak Kircheho vinou se stalo to, že nás za těch okolností jaký jsou všem známý, opustila prostě..., já nevím..., část gwendarronský..., část výpravy vedená kapitánem Bolenem a to je prostě..., to je prostě bez debat. V jeho..., díky tomu, že on nebyl schopen se s nima snýst jakýmkoliv způsobem a neviděl prostě možnost toho abysme tyhle lidi využili ke své obraně a proto abychom prostě přežili a ved si prostě svoje. Má nějaký svoje plány, zřejmě asi nebo já tomu prostě nerozumím..., tak díky tomuhle tomu a ty situaci, která před tím byla, která teda dopadla tak, že oni odešli..., ta situace je prostě hrozná. A nejhorší na tom je, že ten člověk tedko vykřikuje něco o tom, že by bylo dobrý se s těma lidma teď jako dohodnout, aby přišli zpátky, přičemž to je jeho vina, že nám poslal do zad potencionální nepřátele. No strašná družina a nejhorší na tom je, že nikdo s tím nic nedělá a nikdo z družiny nezvedá hlas proti tomu. Zřejmě jsou prostě nějakým způsobem s tím spokojený, nevím, nerozumím tomu. To je jedno, chci přežít, to je všechno.

Jasně a mohl by jsi říct jak vnímáš svoje sesazení nebo svoje odstoupení z postu vůdce?

Já bych to nazval rozhodně vodstoupení, to je... Já jsem odstoupil hlavně díky tomu, že..., hlavně kvůli tomu, že pokud bych dál setrval ve své funkci, tak bych musel se Kircheho zbavit. Musel bych ho zabít. A já prostě nebudu vztahovat ruku na svoji zbraň a na člena družiny. Ne to..., já bych prostě nemohl dál tuto družinu vést pokud tam prostě bude Kirche dál v týhle družině pobýval a permanentně prostě prováděl to co provádí. To je bez debat.

A nemáš naopak pocit, že současná situace naopak vyžaduje velice tvrdé vedení a že

toje odstoupení může být vnímáno jako slabost?

To tvrdý vedení můžeš dělat, když za tebou někdo stojí. Za mnou pořádně nikdo nestál. Já nemůžu jít sám prostě proti deseti lidem. To nejde. Samozřejmě jsou..., samozřejmě nestál bych sám, ale to je prostě nesmysl. Dělat rozbroje v družině uprostřed polární výpravy, uprostřed polární krajiny, kde můžem prostě za chvíli prostě umřít. Musíme nějakým způsobem táhnout za jeden provaz. To, že jsem odstoupil je prostě proto, aby se situace uklidnila. Třeba to Bolbuch, třeba Bolbuch prohlídne a uvidí ten problém stejně jako já a bude to prostě řešit nějakým způsobem a nebo se prostě Kirche uklidní taky nějakým způsobem..., třeba to dělal jenom kvůli tomu, abych já odstoupil, třeba to byl jeho důvod. Možná fajn, pokud to přežijem..., no dobře.

Jakou by jsi řekl, že jsi udělal největší chybu jako vůdce Nurnský družiny na týhle výpravě?

No já si nemyslím, že bych udělal žádnou chybu. Moje největší chyba byla, že jsme nepostavili skladiště při..., že jsem nezařídil abychom postavili skladiště když jsme uvázli loď v ledu. A že jsme nevyndali zásoby na led a nepostavili sklad..., to je moje největší chyba. Rozhodně nemyslím, že bych to..., ved jsem to prostě tím směrem abychom se z týhle tý pustiny vrátili všichni s nějakým penězma. To je všechno.

Dobře díky.

Tuto Lyškánoru připravil k vydání Jorchen Kierke, obecní rybníkář